

נמאסו הדיסקוטקים - יחי שקספיר!

חנה נע-נע

המלכה חנה: כתר בזריקת מטבע

פה ויום שם

ה יד שהכתירה את חנה יפרח כמלכת הנענע (גוגו בלעזי) של פסטיבל הקיץ צב שייכת אומנם לתעשיית צדוק לוי, אבל לאמיתו של דבר היתה זו יד הגורל. גורלו של הכתר נחרץ בהטלת מטבע. עץ או פלסטיין. ראש או זנב. חנה הי שתרחרת או אתי הבלונדית?

כך זכתה חנה בכתר ובתואר מלכת הנענע 1969. ראינו את אתי וחנה רוקדות, שוחחנו איתן ארוכות, אך עדיין איננו יכיר לים להחליט ביניהן, או תחליטו בעצמכם: שתיהן דוגלות בתורת האכסיסטנציאליזם של סארטר. הן עצמו אולי אינן יודעות על כך. אולי אפילו לא שמעו על סארטר ותורתו מעולם. מה שברור זה שהגיעו לאותן המסקנות. אתי אומרת:

אני לא מתכננת לי שום דבר, ומה ש' יהיה יהיה.
אני לא בורגנית ולא תהיה לי משפחה. אני לא מאמינה שאחשק פנים לאדם אחד, כי אני יום פה ויום שם.

חנה אימרת:
להתחתן? מה פיתאום?
ואם כבר להתחתן, אז עם אחד שלא יהיה עשיר ולא יהיה עני.

חנה הוסיפה, שגם לא עם אחד שרגיל ללכת לדיסקוטקים. אבל זה כבר לא אכ' סיסטנציאליזם לשמו.

לאתי נמאסו הדיסקוטקים, לכן ביקשה לקבל במתנה את כל כיתבי שקספיר, כדי שיהיה לה מה לקרוא.

בין חלום ליליקי ואגדת החורף מקחה אתי לקפוץ קצת לאילת, או לנסוע לירושלים, כי יש לה עכשיו חופש מהלימודים. באילת יש לה ידידים טובים ובירושלים "אני מסתובבת באחירה פוליטית קיי צונית".

גם לחנה נמאסו הדיסקוטקים. די עכשיו היא הולכת לטייל בדיונגוף, או לקולנוע, או לבריקה או שהיא סתם יושבת בבית.

אבל הדבר שהיא הכי אוהבת זה ללכת מבלות עם החברה הקבועים שלה, חיירים מצרפת, כאלה עליונים שיועדים לעשות